

Sygn. akt: WSP 8/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Edward Matwijów

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant : Agnieszka Kmiecik- Goławska

po rozpoznaniu na posiedzeniu, w Izbie Wojskowej w dniu 23 lipca 2014 r. skargi J. J. na przewlekłość postępowania kasacyjnego w Sądzie Najwyższym Izbie Karnej w sprawie o sygn. SDI 21/14,

p o s t a n o w i ł:

- skargę oddalić;
- zasądzić na rzecz adw. A. L., pełnomocnika z urzędu J. J. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, za reprezentowanie J. J. w postępowaniu ze skargi wniesionej na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.).

UZASADNIENIE

W dniu 2 czerwca 2014 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła skarga J. J. na przewlekłość postępowania sądowego toczącego się przed Sądem Najwyższym – Izbą Karną w związku z wniesioną przez jego pełnomocnika kasacją od orzeczenia

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 21 września 2013 r., zmieniającego orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...] z dnia 5 września 2012 r. Zdaniem autora skargi do nieuzasadnionej zwłoki doszło w okresie od dnia 15 grudnia 2013 r. do dnia 16 maja 2014 r.

W konkluzji skargi skarżący wniósł m.in. o:

- „1. stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie SDI 21/14,
2. zasądzenie od Skarbu Państwa kwoty 20.000 zł (...).”.

Skarga na podstawie stosownych przepisów regulaminowych została przekazana do rozpoznania Izbie Wojskowej Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Artykuł 1 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.) reguluje zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu. Stosownie do art. 2 tej ustawy, strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (ust. 1), przy czym dla ustalenia, czy w sprawie nastąpiła przewlekłość postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty sprawy (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w dniu 21 listopada 2013 r. wpłynęło pismo J. J. zatytułowane „Kasacja” wraz z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi kasacyjnej.

Zarządzeniem Wiceprezesa Sądu Dyscyplinarnego z dnia 30 stycznia 2014 r. pełnomocnikiem J. J. ustanowiono adw. M. W.

Kasacja pełnomocnika J. J. wpłynęła w dniu 10 marca 2014 r. W dniu 30 kwietnia 2014 r. zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego wyznaczony został na dzień 17 czerwca 2014 r. termin rozprawy Sądu Najwyższego w przedmiocie rozpoznania kasacji. Po rozpoznaniu kasacji na tej rozprawie w dniu 17 czerwca 2014r. Sąd Najwyższy postanowił oddalić ją jako oczywiście bezzasadną.

Powyższe oznacza, że rozpoznawana skarga na przewlekłość została wniesiona już po wyznaczeniu terminu rozpoznania kasacji. Natomiast rozpoznawanie przedmiotowej skargi nastąpiło już po zakończeniu postępowania kasacyjnego przed Sądem Najwyższym. Okoliczność ta nie stanowi jednak przeszkody do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia z powodu niezachowania właściwego terminu jej wniesienia (art. 5 ust. 1 ustawy o skardze). Skarga na opieszałość postępowania podlega bowiem rozpoznaniu również wtedy, gdy sprawa została prawomocnie zakończona dopiero po jej wniesieniu (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 maja 2005 r., II S 6/05, KZS 2005, z. 5, poz. 47).

Analizując tok postępowania sądowego w sprawie kasacji wniesionej przez pełnomocnika J. J. trudno, zdaniem Sądu Najwyższego, uznać aby w postępowaniu przez Sądem Najwyższym w rozpoznaniu tej sprawy doszło do przewlekłości postępowania. Upływ czasu od wniesienia kasacji do jej rozpoznania, nie może być oceniony jako nieuzasadniona zwłoka Sądu Najwyższego w rozpoznaniu sprawy. Taki okres wyczekiwania na rozpoznanie sprawy kasacyjnej bezsprzecznie mieści się bowiem w pojęciu rozsądnego terminu, w którym sprawa może oczekiwać na jej rozpoznanie pośród innych spraw wniesionych do sądu, zwłaszcza gdy Sąd Najwyższy w toku całego okresu od wpłynięcia kasacji podjął działania procesowe, zmierzające do właściwego, opartego na kompleksowym rozpoznaniu sprawy, rozstrzygnięcia.

Z kolei, w drugiej części orzeczenia Sąd Najwyższy oparł się na przedstawionych poniżej unormowaniach. Zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2014 r., poz. 635), koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Stosownie do unormowania zawartego w treści § 18 ust. 3 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461), stawka minimalna za prowadzenie sprawy w postępowaniu ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym wynosi 120 zł. Ponadto, stosownie do treści § 2 ust. 3 cyt. rozporządzenia, w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, sąd podwyższa opłaty o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. W myśl art. 146a pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 ze zm.) stawka podatku wynosi 23%.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

Pouczenie:

Na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje.